

Elof Westergaards prædiken 2. påskedag

Taler

Elof Westergaard
Biskop over Ribe Stift

Dato

18. april 2022

Sted

Ribe Domkirke

Omstændigheder

Salmer²³⁷ Nu ringer de klokker ved daggryets komme ²¹⁸ Krist stod op af døde²⁴¹ Tag det sorte kors fra graven²⁴³ Luk øjne op, al kristenhed²³⁵ Verdens igenfødselse

Hold afstand! Kom ikke alt for tæt på!

Der er afstande, som det er vigtigt at værne om. En urørlighedszone hos hver af os, og noget, som forbliver skjult mellem dig og mig, og mellem Gud og menneske.

□

Det kan lyde lidt paradoksalt sådan at fremhæve betydningen af afstande og betydningen af rummet mellem os, når vi betænker det, vi har været igennem de sidste par år med de påtvungne afstande under corona epidemien.

Her gik længslen efter større nærhed og mindre afstande.

□

Det kan ligeledes forekomme mærkeligt at fremhæve afstandens betydning i lyset af den højtid, vi nu fejrer, nemlig påsken.

Påskens budskab, Jesu opstandelse fra de døde, indebærer den stik modsatte bevægelse. Den afstand, som er mellem liv og død, mellem levende og døde, bliver der nu med Jesu opstandelse fra de døde bygget bro hen over.

Det er her og nu det sker, at der bygges bro over dybet og mørket. O

vidundertro, du slår over dybet din gyngende bro, som vi synger i en central Grundtvigsalme.

Døden rummer savn og sorg, indebærer afstand, mens påske og opstandelse giver håb om gensyn og nærvær.

Ja i dag er der al god grund til at prise Jesus som verdens havemand. Han, Guds søn, går mellem pilehegn, kommer os i møde og kalder os ved navn. Han forener Gud og menneske, åbner havedøren, åbner paradiset's port, inviterer ind i forårets grønne vækst og vækker håbet i os om, at kærligheden trodser dødens intethed.

□

Der er så i dette opstandelseskær noget umiddelbart ejendommeligt ved beretningen i dag til anden påskedag i mødet mellem Maria Magdalene og den opstandne Kristus:

Maria kan først slet ikke genkende den opstandne. Hun tror, det er gartneren, hun taler til, indtil han kalder hende ved navn. Så forstår hun, hvem han er: den opstandne Jesus.

Og så kommer det mærkelige: Den opstandne Kristus får nu travlt med at holde hende fra livet. ”Hold mig ikke tilbage”, siger Jesus. Maria skal ikke række ud efter ham, omfavne ham eller prøve at fastholde ham i haven.

Han, som lige har krydset dødens grænse og er vendt tilbage til livet, vil tydeligvis holde Maria på afstand.

Hvorfor?

Det lyder for mig som en markering af, at Maria og vi med hende aldrig vil kunne få hold på opstandelsen og den opstandne.

Opstandelse er ikke rationelt, ikke noget fornuften nikker ja til. Vi ser derimod død og forgængelighed, i disse tider de voldsomme billeder af døde i ukrainske forstæder. Vi ser ind i menneskelig ødelæggelse, vold og krig.

□

Kristi opstandelse fandt sted påskemorgen, og vi er nu virkelig givet håbet om opstandelse fra de døde.

Men både det, som skete, og håbet, vi skal leve ved, får vi ikke hold og styr på. Påsken er mere end, vi kan få bevis på eller kan verificere.

Og heldigvis for det. Påsken som julen er mysterier, underer og rummer paradokser, for så vidt himmel og jord, Gud og menneske, himmerige og jord her forbindes - og det, som skete rækker ud over al forstand.

Påsken rummer dermed virkeligt et håb, for så vidt et håb er karakteriseret ved at være mere end det, vi kan se af os selv og nå frem til ved egen intellekt.

Håbet er større end du og jeg selv kan begribe og få hold på. Og gudskelov og tak for det.

Opstandelsestro kan således aldrig blive gjort mindre hverken af religiøs fundamentalisme eller rationalisme.

Begge søger de jo at dæmme op for mysteriet og underet.

□

Renæssancekunstneren Michelangelo malede i Det sixtinske Kapel i Rom Gud, Skaberen, og det første menneske Adam. De to, Gud og menneske, er så tæt på hinanden, at deres hænder og finger næsten rører hinanden, men også kun næsten.

Michelangelo fastholdt i sin skildring således skellet mellem Gud og menneske. Gud skabte mennesket i sit billede, i lighed med sig, men der er stadigvæk forskel. Mennesket er ikke Gud.

Noget tilsvarende gør sig gældende påskemorgen i gravhaven. Maria og den opstandne står der i den samme have. Hun har lige genkendt ham, har bare lyst til at række ud efter ham.

Hun bliver så glad af at høre hans stemme. Det er blevet påske og håbet står lyslevende foran hende. Men hun kan ikke røre ham helt, hvor gerne hun end ville. Hverken med forstanden eller med sin hånd kan hun gribe fat i den opstandne og i håbet om opstandelse fra de døde.

□

Der står hun så ligesom vi så sært på afstand. Men både Maria Magdalene og vi har nu en opgave. Jesus siger det til Maria.

Maria som vi lever ikke i paradys. Men Gud har skabt hende og nu forsonet sig med hende og med alle mennesker. Nu handler det om

at få håbet bragt videre ud i verden – leve håbefuldt i en krigsplaget og dødsmerket verden.

Påske er således også et kald til at bringe glæden og håbet videre til andre. Ja, man kan sige, opgaven er at leve ud af den kærlighed, påsken er, en kærlighed, som ikke søger sig selv men andre.

Det er den ånd, vi skal leve i God arbejdslyst. Glædelig påske

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/elof-westergaards-praediken-anden-paaskedag-2022>